

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Bytové družstvo Novorossijská 1**, se sídlem Novorossijská 941/1, Praha 10, zastoupeného Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 13/1680, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2013, č. j. S-MHMP 1394378/2012/OST/Pt/Hn, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **AKRO living s. r. o.**, se sídlem náměstí I. P. Pavlova 5/1789, Praha 2, zastoupené Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem se sídlem Bílkova 4, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2014, č. j. 6 A 119/2013 - 125,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce jako vlastník bytového domu na ulici Novorossijská v Praze - Vršovicích usiluje o zrušení stavebního povolení pro stavbu plánovanou osobou zúčastněnou na řízení jako stavebníkem. Jde o nový bytový dům na dosud nezastavěném pozemku na rohu ulic Novorossijská a U Roháčových kasáren, jež navazuje na stávající výstavbu a těsně přiléhá k nemovitosti žalobce.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2013, č. j. S-MHMP 1394378/2012/OST/Pt/Hn (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 30. 8. 2012, č. j. P10-074641/2012, jímž správní orgán prvního stupně podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení vydal stavební povolení na stavbu bytového domu.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 3. 2014, č. j. 6 A 119/2013 – 125 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Krajský soud shledal nedůvodnou námitku porušení požadavku přístupu a vjezdu na plně obestavěné pozemky, stanoveného čl. 22 odst. 6 vyhlášky hlavního města Prahy č. 29/1999 Sb. hl. m., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „vyhláška č. 29/1999“). Odkázal na kopii katastrální mapy ve správním spise, z níž vyplývá, že pozemek parc. č. 1364/8 v k. ú. Vršovice o rozměrech 247 m², jenž přiléhá k domu žalobce a plní funkci dvora, není obestavěn ze všech stran a nebude obestavěn ani v důsledku realizace povoleného bytového domu, neboť jeden ze sousedních pozemků (parc. č. 1364/7) je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha (zelen) a nenachází se na něm žádná stavba. Neztotožnil se s námitkou nezákonnosti postupu správního orgánu, pokud nebylo vzhledem k rozsáhlosti stavby a jejím dopadům na okolí nařízeno ústní jednání ani ohledání na místě. Dospěl k závěru o splnění podmínek tohoto postupu dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, přičemž odkázal na předcházející řízení o umístění stavby, v jehož rámci byla lokalita podrobně hodnocena a během něhož měli účastníci možnost vyjadřovat se k předloženým podkladům. Krajský soud dále uvedl, že není namístě žalobcovo tvrzení o nerovnosti přístupu správního orgánu prvního stupně uplatňovaného vůči účastníkům řízení, pokud byly v jeho rámci stavebníkovi poskytovány lhůty v řádu měsíců a žalobci byla stanovena v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 19. 12. 2011, č. j. P10-146659/2011 (dále jen „oznámení o zahájení stavebního řízení“), lhůta pro podání námitek na pouhých deset dní. Je třeba rozlišovat, z jakých důvodů byla lhůta stavebníkovi či jiným účastníkům řízení stanovena a jaké úkony měli v této lhůtě provést.

[4] K žalobcem poukazovanému různícímu se údaji o počtu nadzemních podlaží plánované budovy v některých vydaných závazných stanoviscích, jenž měl být důsledkem nejasnosti o tom, která verze projektové dokumentace byla k jejich zpracování předložena, krajský soud zdůraznil, že tato drobná chyba, jež byla následně stavebníkem opravena, byla obsažena pouze v jedné části textu souhrnné technické zprávy k projektu, přičemž ze závazných stanovisek je zřejmé, že dotčené správní orgány vycházely ze stavební dokumentace jako celku, nikoliv pouze ze souhrnné technické zprávy, a lze tedy mít za to, že byly obeznámeny s tím, že se jedná o budovu se sedmi nadzemními podlažími. Krajský soud dále konstatoval, že v případě stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 3. 2011 neprovedení opravy údaje o počtu pater nemá vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť počet nadzemních podlaží není pro vydání tohoto stanoviska podstatným hlediskem. Nadto bylo závazné stanovisko dále v rámci odvolacího řízení přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, jež věcně neshledalo

pokračování

důvod k jeho změně. Žalobcem namítaná skutečnost, že žalovaný nevyčkal s vydáním napadeného rozhodnutí do konce lhůty stanovené mu pro vyjádření se k doplnění spisového materiálu, pak neznamenal dle krajského soudu postup, jímž by byl žalobce zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v poslední den lhůty k vyjádření, avšak v době, kdy již měl žalovaný žalobcovo vyjádření k dispozici. Konečně vůči žalobcovým námitkám k provádění stavby z hlediska zpracování projektové dokumentace tak, aby bylo zabezpečeno nenarušení sousedních objektů (podmínka č. 19 územního rozhodnutí), krajský soud ke způsobu zajištění stavební jámy a řádnému provedení výkopu odkázal na souhrnnou technickou zprávu a dokumentaci pro stavební povolení, podle nichž bude konkrétní postup stanoven v dalším stupni projektové dokumentace na základě sond a podrobného geologického průzkumu. Z této části technické zprávy tedy krajský soud dovodil, že stavebník respektoval uvedenou podmínku č. 19 rozhodnutí o umístění stavby.

II. Obsah kasační stížnosti a podání uplatněných v řízení o kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní stěžovatel předně vytýká krajskému soudu, že nesprávně vypořádal námitku porušení čl. 22 odst. 6 vyhlášky č. 29/1999 Sb., neboť stěžovatel již v průběhu řízení před krajským soudem upozornil na existenci masivního železobetonového plotu, který zcela znemožňuje průchodnost a průjezdnost k pozemku parc. č. 1364/8 ze strany nyní již jediného sousedního nezastavěného pozemku parc. č. 1364/7, a tedy vyvrací závěr krajského soudu o tom, že pozemek parc. č. 1364/8 nelze považovat za plně obestavěný. Stěžovatel se dále neztotožnil s argumentací krajského soudu, že ohledání na místě či ústní jednání nebylo v daném řízení zapotřebí uskutečnit. Připomněl, že stavební úřad v řízení o povolení stavby ani v předcházejícím řízení o jejím umístění neprovedl ohledání na místě, ačkoli se jedná o stavbu, která svým rozsahem zásadně ovlivní životy lidí a stav životního prostředí v daleké budoucnosti. Tento postup je pak dle stěžovatele nezákonný a nepřezkoumatelný, protože nebyl správními orgány řádně odůvodněn a především nebyly pro jeho aplikaci splněny zákonné podmínky.

[6] Stěžovatel rovněž vytýká krajskému soudu nedostatečné vypořádání námítky nerovného přístupu správního orgánu ke stavebníkovi a stěžovateli jakožto účastníkům řízení, který dokládá skutečnost, že správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení stavebního řízení stanovil účastníkům pouhých deset dní k nastudování rozsáhlého správního spisu a uplatnění námitek, přičemž převážná většina těchto dní nebyla ani pracovních. Stěžovatel pak odkázal na své dopisy ze dne 2. 1. 2012 a 13. 2. 2012, ve kterých konkrétně poukazoval na tyto skutečnosti, jakož i na srovnání uvedené lhůty s výzvou odboru stavebního Úřadu městské části Praha 10 ze dne 29. 7. 2011, č. j. P10-083318/2011, jež stanovila stavebníkovi k doplnění žádosti lhůtu 120 dnů.

[7] Napadenému rozsudku jakož i předchozím rozhodnutím správních orgánů stěžovatel dále vytkl, že nevyvrátily pochybnosti o tom, kterou konkrétní verzi projektové dokumentace z hlediska počtu nadzemních podlaží měly jednotlivé správní orgány k dispozici při vydávání závazných stanovisek k povolované stavbě, neboť v závazném stanovisku odboru ochrany životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 3. 2011,

jakož i v závazném stanovisku Národního památkového ústavu (NPÚ) ze dne 24. 2. 2011, ohledně něhož uvedená chyba nebyla v napadeném rozsudku vůbec vypořádána, se objevuje nesprávný údaj o osmi nadzemních podlažích. Stěžovatel rovněž brojil proti tvrzení krajského soudu, že v žalobě proti závazným stanoviskům nevznesl žádné konkrétní argumenty, přičemž odkázal na své přípisy ze dne 13. 2. 2013 a ze dne 10. 4. 2012 (stěžovatel měl patrně na mysli přípis ze dne 10. 4. 2013).

[8] Stěžovatel dále poukázal na protizákonný postup správního orgánu, který vydal své rozhodnutí v poslední den sedmidenní lhůty pro vyjádření se k doplněnému spisovému materiálu (o závazná stanoviska dotčených orgánů). Připustil sice, že v předposlední den uvedené lhůty (dne 10. 4. 2013) doručil žalovanému své vyjádření k uvedeným stanoviskům, nicméně považuje za nezákonný postup, kdy správní orgán vydal napadené rozhodnutí ještě v době, kdy stěžovatel mohl své vyjádření doplnit. V závěru kasační stížnosti pak stěžovatel vytkl nesoulad předmětné projektové dokumentace s podmínkou č. 19 územního rozhodnutí, což dokládá skutečnost, že teprve po vyhloubení stavební jámy a po několika měsících od právní moci stavebního povolení vyšlo najevo, že navržené řešení předpokládá využití pozemku parc. č. 1364/2 pod domem č. p. 941, který je ve vlastnictví stěžovatele.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Osoba zúčastněná na řízení, která ve správním řízení vystupovala jako stavebník, se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s obsahem napadeného rozsudku, přičemž neshledala z obsahu kasační stížnosti žádnou skutečnost zakládající vadu řízení před krajským soudem. V podrobnostech rovněž odkázala na své podání v řízení o žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v

pokračování

rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[13] Výše uvedená pochybení však zdejší soud v napadeném rozsudku neshledal. Z napadeného rozsudku je zcela jednoznačně seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Nejvyšší správní soud pro větší přehlednost vypořádal jednotlivé stěžovatelem namítané body nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku zvlášť v pasážích týkajících se jednotlivých kasačních námitek.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve v daném kontextu přezkoumával způsob, jakým se krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal se stěžovatelovou námitkou porušení čl. 22 odst. 6 vyhlášky č. 29/1999 Sb., který zní: „*Pozemky obestavěné ze všech stran (například dvory) musí být přístupné; mají-li plochu nad 200 m², musí umožňovat příjezd a odjezd příjezdem o šířce nejméně 3,5 m a výšce nejméně 4,1 m.*“ Stěžovatel v této souvislosti namítal, že stavbou bytového domu se stane sousedící pozemek parc. č. 1364/8 prakticky nepřístupným. Tuto námitku krajský soud vypořádal na str. 10 napadeného rozsudku s poukazem na katastrální mapu, dle které pozemek parc. č. 1364/8 nelze považovat za obestavěný pro jeho sousedství s nezastavěným pozemkem parc. č. 1364/7. Z jeho argumentace je jasné seznatelné, jakými úvahami se ve vztahu k dané stěžovatelově námitce řídil, a proto napadený rozsudek v této části nelze považovat za nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud ke stěžovatelově námitce předně upozorňuje, že stavební zákon z věcného hlediska striktně rozlišuje mezi územním a stavebním řízením, ačkoli jejich výstupy představují řetězíci se správní akty. Výrazem odlišnosti smyslu a podstaty těchto řízení je § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož „*[k] námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.*“ To znamená, že otázky, které byly nebo mohly být předmětem předchozích posouzení a zkoumání, se již v řízení o žádosti o stavební povolení neposuzují. V územním řízení se totiž posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Ve stavebním řízení jde již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy. Omezení okruhu námitek je tedy předurčeno účelem stavebního řízení, který nemůže být překročen. Stěžovatel měl možnost námitku, jejíž podstatou je nesouhlas s umístěním předmětné stavby způsobem, který dle jeho mínění brání užívání sousedního pozemku, uplatnit již v průběhu řízení o umístění stavby, jehož byl účastníkem a v jehož rámci dokonce jiné námitky uplatňoval. Tehdy svého práva však nevyužil a námitku

vznesl až následně v průběhu řízení o povolení stavby. Nejvyšší správní soud uzavírá, že by bylo v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by účastník řízení byl oprávněn brojít proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného, a zpochybnit tak již pravomocné rozhodnutí. K tomuto tématu existuje bohatá judikatura, z níž lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 - 127, či ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81.

[15] Nejvyšší správní soud připouští, i když sám stěžovatel svou výtku konkrétně tímto směrem nerozvíjí, že si lze představit vyřešení přístupu na předmětný přiléhající pozemek i úpravou projektové dokumentace (např. vytvořením průjezdu v plánovaném domě), což by mohlo stěžovatelovou námitku vázat i k fázi povolení stavby. Jelikož však, jak bylo zmíněno, byla vznesena pouze v obecné poloze, lze konstatovat, že žalovaný postupoval správně, pokud ji pečlivě a přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí s odkazem na údaje z katastru nemovitostí, dle něhož nebyl přístup na pozemek č. 1364/8 nikdy zajištěn přes sousední pozemky stavebníka, na kterých žádné břemeno chůze či průjezdu nevázne, a nelze se tudíž domnívat, že by daná situace povolením stavby doznala z hlediska katastru změny. Krajský soud se pak v rámci své argumentace ztotožnil s hodnocením správního orgánu a s odkazem na katastrální mapu poukázal na nezastavěnost sousedního pozemku, která brání pohlížení na pozemek č. 1364/8 jako na plně obestavěný, takže jeho závěry ob stojí. K související stěžovatelově výtce existence plotu na rozmezí pozemků parc. č. 1364/7 a 1364/8 lze poukázat na to, co bylo uvedeno v předcházejícím odstavci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že branka v oplocení vjezd na pozemek, jenž chce žalobce využívat jako dvorek, neumožňovala a povolením vybudování stavby na pozemku, přes nějž přístup na dvůr neměl být zajišťován, se na situaci nic nemění. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentoval existencí plotu poprvé až ve vyjádření ze dne 10. 10. 2013, tj. po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s., a jde tedy o skutkovou novotu. Krajský soud tedy nepochybil, pokud související námitku vypořádal bez odkazu na tvrzenou existenci plotu mezi pozemky parc. č. 1364/7 a 1364/8. Stěžovatel ke kasační stížnosti na podporu těchto svých tvrzení přiložil důkazní návrh dvou fotografií z okolí prováděné stavby. Nejvyšší správní soud takový důkaz neprovedl, neboť měl prokázat existenci skutečnosti, jež nebyla namítána v žalobě, takže se k ní krajský soud nevyjádřil.

[16] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem namítanou nezákonností a nepřezkoumatelností napadeného rozsudku z důvodu nesprávného vypořádání námítky proti postupu správního orgánu, jenž při řízení o povolení stavby upustil od ústního jednání i ohledání na místě. Podle § 112 odst. 2 stavebního zákona *„[o]d ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění.“* Aby tedy stavební úřad mohl upustit od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, musely být přítomny dvě zákonné podmínky, a to (i) dobrá obeznámenost stavebního úřadu s poměry staveniště, a (ii) žádost poskytující dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Jak vyplývá ze správního spisu, v předcházejícím územním řízení proběhlo dne 22. 9. 2009 ústní jednání, jehož se účastnil a v jehož rámci vznášel námitky i stěžovatel (viz rozhodnutí o umístění stavby ze dne 4. 11. 2009, vydané odborem stavebním Úřadu městské části Praha 10, č. j. P10-085213/2009). Krajský soud se ke splnění zákonných

pokračování

podmínek vyjádřil na str. 9 napadeného rozsudku, kde vůči stěžovateli vytykanému nesplnění první podmínky správními orgány odkázal na předcházející řízení o umístění stavby. Nejvyšší správní soud tedy ani v tomto bodě neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, neboť tento poskytl sice kusé, nicméně přehledné důvody, pro něž neshledal ve zvoleném postupu správních orgánů žádné vady řízení, jež by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud k této námitce dále podotýká, že možnost správního orgánu danou § 112 odst. 2 stavebního zákona nelze vnímat pouze čistě formalisticky, ale je třeba také zkoumat, jestli nebyly dány okolnosti vylučující upuštění od ústního jednání či ohledání na místě. Ze stavebního povolení vydaného správním orgánem prvního stupně ani z napadeného rozhodnutí však nic takového nevyplývá. V průběhu řízení byly několikrát (i na základě námitek stěžovatele) doplňovány podklady a projektová dokumentace k žádosti o povolení stavby, přičemž stěžovatelovy námitky, jež byly v řízení vypořádány, se vztahovaly k dokumentaci (námitka rozporů v projektové dokumentaci týkající se počtu pater budovy), oslunění a dále ke znemožnění přístupu na pozemek parc. č. 1364/8 (viz odst. [14] a [15] tohoto rozsudku). Tyto námitky svým obsahem nezavdávají nutnost provedení ústního jednání či ohledání na místě. Stěžovatel pak v žalobě i kasační stížnosti jako jedinou okolnost vylučující uvedený postup správních orgánů uvedl pouze obecný argument rozsáhlosti stavby a souvisejícího zásadního ovlivnění životů lidí a stavu životního prostředí v daleké budoucnosti. Velikost stavby, její umístění v rámci okolních pozemků i posouzení jejího vlivu na životní prostředí však již byly pojednávány během řízení o umístění stavby, a nadto jsou rovněž detailně popsány v projektové dokumentaci ke schvalované stavbě. Pokud tedy stěžovatel nenabídl žádné jiné konkrétní námitky, jež by pro vypořádání vyžadovaly ohledání na místě či ústní jednání, jeho pouze obecný poukaz na parametry stavby jako důvod pro konání ohledání na místě či ústního jednání v rámci řízení o vydání stavebního povolení neobstojí.

[18] K oznámení o zahájení stavebního řízení se váže i stěžovatelova námitka nerovného přístupu správního orgánu k účastníkům řízení, poškozujícího stěžovatele. Podle § 122 odst. 1 stavebního zákona „*fu*lpustí-li (stavební úřad - pozn. Nejvyššího správního soudu) od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.“ V dané věci správní orgán prvního stupně stanovil v oznámení o zahájení stavebního řízení lhůtu odpovídající právě deseti dnům, přičemž účastníky řízení rovněž náležitě poučil o následcích pozdního uplatnění námitek. Lze konstatovat, že správní orgán tím nijak nevybočil ze zákonných mezí, byť část z této lhůty skutečně připadla na vánoční svátky. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě stihl svá procesní práva realizovat prostřednictvím vyjádření ze dne 2. 1. 2012, v němž vznesl několik námitek, jež následně správní orgány obou stupňů vypořádaly a jedné z nich i částečně vyhověly. Nejvyšší správní soud pak dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, pokud poukázal na skutečnost, že stěžovatel ve stanovené lhůtě své námitky uplatnil, a nedošlo tedy k zásahu do jeho procesních práv. Je rovněž třeba dát za pravdu argumentaci v napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku, že stěžovatel měl možnost požádat v souladu s § 39 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o prodloužení stanovené lhůty, avšak tohoto nevyužil a námitky proti délce stanovené lhůty počal

uplatňovat až po jejím skončení v situaci, kdy jeho vyjádření bylo již řádně podáno. S ohledem na uvedené tedy v délce stanovené lhůty nelze spatřovat žádnou újmu na procesních právech stěžovatele. Ve vztahu ke stěžovatelově námitce srovnání se lhůtou 120 dní stanovenou stavebníkovi je třeba poukázat na § 45 odst. 2 správního řádu, který dává správnímu orgánu možnost stanovit „přiměřenou lhůtu“ k odstranění nedostatků žádosti. Je tedy věcí uvážení správního orgánu, jak dlouhou lhůtu v daném případě stanoví v závislosti na konkrétních okolnostech věci. Vzhledem k obsahu výzvy, jež identifikuje devatenáct nedostatků zahrnujících chybějící stanoviska dotčených orgánů a rozhodnutí, doplnění projektové dokumentace, její úpravy apod., Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal stanovenou lhůtu jako výrazně neproporcionální k množství úkonů, jež bylo třeba v jejím průběhu provést. Lze se tedy ztotožnit s právním hodnocením obsaženým v napadeném rozsudku, který poukazuje na nutnost rozlišovat důvody stanovení lhůty účastníkům řízení, přičemž připomíná, že ostatně i stavebníkovi správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 12. 1. 2012 stanovil lhůtu k doplnění projektové dokumentace v délce deseti dnů. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelovým tvrzením nerovného přístupu správního orgánu vůči účastníkům řízení, neboť lhůta byla ve stěžovatelem srovnávaných případech skutečně stanovena pro odlišné účely.

[19] Stěžovatel dále v kasační stížnosti vytýká napadenému rozsudku, že nevyvrátil pochybnosti o tom, která konkrétní verze projektové dokumentace byla podkladem pro závazná stanoviska dotčených orgánů, v nichž byl v několika případech uveden nesprávný údaj o počtu nadzemních podlaží schvalované budovy. Nesprávný údaj byl na základě námitek stěžovatele v průběhu řízení o povolení stavby v souhrnné technické zprávě k projektu opraven, přičemž tato chyba byla usnesením ze dne 23. 3. 2012 opravena i v závazném stanovisku odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy. V závazném stanovisku odboru ochrany životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 3. 2011, jakož i v závazném stanovisku Národního památkového ústavu (NPÚ) ze dne 24. 2. 2011 však chyba zůstala obsažena. Krajský soud přehledně vypořádal námitku vůči stanovisku odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 3. 2011, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti upozornil ještě na stejnou chybu v závazném stanovisku Národního památkového ústavu ze dne 24. 2. 2011, kterou však v žalobě nenamítl. Ze závazných stanovisek obsahujících nesprávné označení počtu nadzemních podlaží je nicméně dle krajského soudu zřejmé, že dotčené správní orgány vycházely ze stavební dokumentace jako celku, nikoliv pouze ze souhrnné technické zprávy a lze tedy mít důvodně za to, že byly obeznámeny s tím, že se jedná o budovu se sedmi, nikoli osmi nadzemními podlažími.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu a podotýká, že pro vypořádání nejasností ohledně vydávání závazných stanovisek je především třeba hodnotit uvedená stanoviska v jejich celém kontextu, neboť počet nadzemních podlaží je pouze jedním z údajů, jež bezpečně identifikují parametry posuzované budovy (a tedy i verzi projektové dokumentace). Posuzovaná projektová dokumentace (včetně souhrnné technické zprávy), jakož i stanoviska dotčených orgánů (včetně stanoviska NPÚ) totiž pracují zároveň i s dalšími parametry budovy: údaji o rozměrech půdorysu, počtu bytů a celkové výšce povolované stavby. Lze se tedy ztotožnit se závěry krajského soudu, že namítaný rozpor v údajích o počtu nadzemních podlaží je pouze drobnou chybou, jež však pro přítomnost dalších údajů nemůže zpochybnit jednoznačnou identifikaci stavby jak v rámci předložené projektové dokumentace (a jejích

pokračování

případných variant), tak v rámci závazných stanovisek. Skutečnost, že krajský soud přehlédl, že se tato drobná chyba vyskytla i v případě stanoviska NPÚ, nemůže tyto závěry nikterak změnit. Stěžovatel rovněž brojil proti dílčímu závěru krajského soudu, že žaloba neobsahovala proti závazným stanoviskům žádné konkrétní námitky. Nejvyšší správní soud však musí krajskému soudu přisvědčit, neboť přípisy, na něž stěžovatel odkázal v kasační stížnosti, byly podány v průběhu správního řízení a nebyly součástí žaloby.

[21] Stěžovatel dále namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že bylo vydáno v poslední den sedmidenní lhůty, jež umožňovala účastníkům řízení vyjádřit se k doplněnému spisovému materiálu. Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že do procesních práv stěžovatele nebylo jakkoli zasaženo, neboť jeho jediné v dané lhůtě podané vyjádření bylo správním orgánem zohledněno a nic stěžovateli nebránilo ani v poslední den lhůty své podání jakkoli doplnit, což však neučinil. Krajský soud tedy správně konstatoval, že zmíněné procesní právo stěžovatele nebylo zkráceno. Zdejší soud nadto podotýká, že stěžovatel před správními soudy neoznačil žádnou námitku, jež by mu v důsledku uvedeného postupu bylo znemožněno podat, a tedy jím tvrzené omezení při uplatňování dalších námitek během posledního dne lhůty vyznívá naprázdno.

[22] Obsahem poslední kasační námitky bylo tvrzené porušení podmínky č. 19 územního rozhodnutí, jež zní: „*Projektová dokumentace pro vydání stavebního povolení bude zpracována tak, aby bylo zabezpečeno, že při provádění, užívání a údržbě stavby nedojde k narušení sousedních objektů.*“ Krajský soud se obdobnou námitkou stěžovatele vznesenou v žalobě zabýval na str. 11 napadeného rozsudku, když vzhledem ke způsobu zajištění stavební jámy a řádnému provedení výkopu odkázal na souhrnnou technickou zprávu a dokumentaci pro stavební povolení, na jejichž základě přezkoumatelným způsobem dovodil, že stavebník respektoval uvedenou podmínku č. 19 rozhodnutí o umístění stavby. Nejvyšší správní soud tedy ani v této části neshledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelným. Konkrétní podmínky zabezpečení stavební jámy a prevence narušení sousedních objektů jsou detailně upraveny v rámci dokumentace architektonického a stavebně technického řešení pro stavební povolení (část F.1.2, kapitola 4.7 „Zajištění stavební jámy“) a z jejich obsahu nelze usuzovat na jakékoli porušení podmínky č. 19 územního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova konkrétní námitka využití pozemku parc. č. 1364/2 pro provádění výkopu nebyla součástí žaloby, není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná pro přezkum v rámci řízení o kasační stížnosti. Zdejší soud si nicméně dovoluje v obecné rovině upozornit, že k dodržení provádění stavebních prací v souladu s rozhodnutím o umístění stavby, jakož i stavebním povolením slouží kontrolní prohlídky rozestavěné stavby stavebním úřadem. Dle § 133 odst. 1 stavebního zákona „*(s)tavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, nezbytné úpravy nebo vyklizení stavby; může provést kontrolní prohlídku též u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby a v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné.*“ V podmínce č. 3 stavebního povolení jsou pak specifikovány fáze výstavby povolované budovy, po jejichž dovršení proběhnou kontrolní prohlídky, které nadto lze v souladu s citovaným ustanovením provádět i

v jiných případech, je-li to potřebné. Podnět k provedení kontrolní prohlídky ostatně může vzejít od kohokoli, stěžovatele nevyjímaje.

[23] V závěru Nejvyšší správní soud v reakci na upozornění stěžovatele uvádí, že si je vědom závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 54/2014 – 69, jenž přezkoumával rozhodnutí o umístění stavby, o niž i v tomto řízení jde, a shledal je zákonným. Tato skutečnost nemohla nikterak přispět k posouzení stěžovatelovy kasační stížnosti jako důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naopak žalovaný ve věci plný úspěch měl, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu